

om en stor Mængde andre Ting, forhandlede man ikke om dette. De Forslag, som stode paa Krigsministeriets Budget til extraordinære Forvarsforanstaltningers Fremme, bleve saa godt som ikke omtalte, man betragtede dem som egentlig ikke eksisterende. Der har man Grunden, det er Noget, man ikke maa overse. Naar man klager saa stærkt derover, maa man ogsaa vide, hvor Skylden ligger. Hvorfor har Oppositionen unddraget sig Behandlingen af disse Spørgsmaal? Hvorfor er Standpunktet for Regjeringen og Oppositionen paa dette Omraade blevet et saadant? Ja, Det maa de Herrer bedre kunne sige end jeg. Jeg har for mit Vedkommende altid været rede til at forhandle derom, og jeg skal gjentage det Samme nu. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds af en Yttring af mig i Viborg troede at kunne slutte, at jeg havde noget mindre Tilbøjelighed til at forhandle, er det en fuldstændig Misforstaaelse. Saa vidt jeg erindrer, jagde jeg den Gang, at efter min Formening vilde Oppositionen blive nødt til at forhandle baade om Gendarmerne og om Befæstningsagen, naar den vilde vente at komme til Forstaaelse med Landsthinget, og det er dog det, jeg antager, at de Herrer have arbejdet hen til. Det staar jeg ved endnu; men deri ligger ikke, at jeg ikke skulde ville forhandle om disse Ting. Nei, jeg skal paa ethvert Punkt være fuldstændig rede til en aaben, ærlig, redelig og saglig Forhandling om disse Sager, men jeg haaber saa, at man ikke, naar Forhandlingen paa Finantsloven finder Sted, netop udtyder af Forhandlingen de Punkter, jeg kunde ønske at forhandle om, og indskrænker Forhandlingen væsentlig til nogle gamle raadne Plankeværker. Jeg sigter naturligvis ikke til den Forhandling, der i Fjor fandt Sted om mit Budget her i Thinget, thi den dreiede sig jo væsentlig kun om Gendarmerne, men jeg sigter til Forhandlingen i Udvalget, hvor man dog egentlig nærmest skulde søge at komme til Forstaaelse. Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds. Han opponerede mod en Bemærkning, jeg skulde have gjort om, at han ikke troede paa sine egne Udtalelser om, at det var farligt for en Stat at indrette sit Forsvar, og at man lettere kunde undgaa Konflikter og europæiske Krige ved at gjøre saa Vidt som muligt. Jeg maa tilstaa, at jeg, da jeg ganske vist tillod mig den Yttring, at det ærede Medlem ikke selv troede derpaa, nærmest gik ud fra, at jeg gjorde ham en Kompliment, idet jeg ikke godt kunde forene det med min An-

skuelse om ham som en oplyst og intelligent Mand, at han virkelig havde troet paa det. Nu har jeg ganske vist af hans Udtalelser i Jorgaars faaet Bekræftelse paa, at han virkelig staar paa det Standpunkt, at han virkelig tror, at naar vi ere komne ind i europæiske Krige, ligger det deri, at vi have gjort for Meget, at han f. Ex. tror, at Ulykken i 1807 var den, at vi havde en Flaade. Jeg maa tilstaa, at jeg i min Enfoldighed hidtil har troet, at Feilen den Gang ikke laa i, at vi havde en Flaade — jeg troede nemlig, det var nødvendigt for os at have en stor Flaade, saa længe vi havde en saa fjernt liggende Landsdel som Norge at vedligeholde Forbindelse med — men at Ulykken laa i, at Kjøbenhavn var saa slet befæstet, at det ikke kunde forsvare denne Flaade; men det er naturligvis en Misforstaaelse, det kan jeg jo nok se nu. Saa maa man formodentlig ogsaa mene, at det var en stor Feil, at vi i Midten af det 17de Aarhundrede havde Staane, Halland og Bleking, thi ellers havde der ikke været Noget for Svenskerne at efterstræbe, og saa havde vi maaste undgaaet Krigen med al dens Glendighed. Maaste skulde vi saa ogsaa i Midten af dette Aarhundrede have ubleveret til Thydsterne Holsten og Slesvig med Kielhavnen, som man vidste, at Thydsterne ønskede; thi saa havde man formodentlig ikke faaet Krigen, saa havde vi ogsaa undgaaet den Kalamitet. Det ærede Medlem kan jo gjerne have denne sin Opfattelse af Historien, men jeg maa tilstaa, jeg har en anden. Jeg har ikke faaet andet Resultat ud af min Granskning i Historien, end at netop det Land, som indretter sig paa et kraftigt Forsvar og der igjennem viser sin Levedygtighed, sin Evne og Villie til at hæbde sin Selvstændighed overfor Fjenden, bestaar langt lettere end det, der Intet gjør. Jeg tror derfor, at det, der i Dieblisset efter min Formening giver Danmark dog en nogenlunde stærk og anset Stilling i det europæiske Samfund, er det, at Danmark altid har været et Land, der har villet med Energi og Kraft, om end ikke altid med Held, forsvare sin Selvstændighed, sine Mindes og sit Sprog. Jeg vil haabe, at det altid vil vedblive saaledes; thi komme vi en Gang saa vidt, at man ikke en Gang vil gjøre det, tror jeg, at Danmark snart er færdigt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg har kun et Par Bemærkninger at gjøre i Anledning af Ytringer, der ere faldne lige